



Република Србија  
УПРАВНИ СУД  
22 У 11697/14  
23.02.2017. године  
Београд

### У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Весне Даниловић и Јасминке Вукашиновић, чланова већа, са судским саветником Крстином Јовановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ..., општина ..., изјављеној против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, Београд, Кнеза Милоша бр. 20, ради поништаја решења број 46-00-00345/2013-13 од 05.03.2014. године, уз учешће заинтересованих лица: 1. Државног правобранилаштва Републике Србије, Одељење у Ваљево, 14000 Ваљево, ул. Вука Караџића бр. 5 и 2. Заједничког правобранилаштва града Ваљево и општине Лајковац, Љиг, Мионица и Осечина, 14000 Ваљево, ул. Карађорђева бр. 64, у предмету враћања имовине, по одржаној усменој јавној расправи, у нејавној седници већа, одржаној дана 23.02.2017. године, донео је

### ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

### Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Агенције за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Крагујевац, број: 46-002243/2012 од 12.11.2013. године, којим је одбијен у целости захтев тужиоца за враћање односно обештећење за непокретности експроприсане решењем бр. .../18-91 од 15.05.1991. године, од ранијег власника пок. Б.Б. из ..., општина ..., као неоснован.

Тужилац је тужбом поднетом Управном суду дана 10.09.2014. године, оспорио законитост решења туженог органа, из свих законом прописаних разлога. Цитирајући одредбе члана 125., 196. став 3., 197. став 1. и 201. став 1. Закона о општем управном поступку, наводи да су решења првостепеног и другостепеног органа незаконита, из разлога што у уводу истих није наведено на основу ког општег акта је директор овлашћен да их потписује. Истиче да је погрешно протумачена одредба материјалног права и то одредба члана 2. и члана 6. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, као и да првостепени орган, при утврђивању чињеничног стања, није имао у виду све доказе како налаже одредба члана 149. став 2. Закона о општем управном поступку. Са изнетих разлога, предлаже да суд тужбу уважи, и

оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао при разлозима из оспореног решења па је предложио да суд тужбу одбије.

Заинтересовано лице Заједничко правобранилаштво града Ваљева и општине Лајковац, Љиг, Мионица и Осечина доставило је одговор на тужбу и предложило да суд тужбу одбије, из разлога што је оспорено решење правилно и на закону засновано.

У одговору на тужбу, заинтересовано лице Државно правобранилаштво Републике Србије, Одељење у Ваљеву оспорило је наводе истакнуте у тужби, истичући да остаје у свему при изјашњењу датом пред Агенцијом за реституцију, Подручна јединица Крагујевац у предмету број 46-002243/2012, те предлаже да суд тужбу одбије.

Управни суд је, сагласно одредбама члана 34. став 2. и члана 38. став 1. и 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одржао усмену јавну расправу, у присуству тужиоца, и законског заступника заинтересованог лица Заједничког правобранилаштва града Ваљева и општине Лајковац, те у одсуству уредно позваних туженог органа и заинтересованог лица Државног правобранилаштва Републике Србије, Одељење у Ваљеву.

Тужилац је у речи на усменој расправи истакао да остаје у свему при тужби и предлогу да суд тужбу уважи. Наводи да је из разлога правичности потребно да суд тужбу уважи, јер је у поступцима експропријације по његовом мишљењу било неправилности које се односе пре свега на питање правичне накнаде, односно да није плаћена ни 1/5 од пуне вредности непокретности.

Законски заступник заинтересованог лица Заједничког правобранилаштва града Ваљева и општине Лајковац, Љиг, Мионица и Осечина је остао у свему при наводима из одговора на тужбу, и истиче да изјашњење тужиоца не спада у законску регулативу Закона о враћању имовине, већ другог прописа.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, списа ове управне ствари и речи са усмене расправе, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је поступак у овој ствари покренут захтевом А.А. из ..., општина ..., овде тужиоца, поднетим првостепеном органу дана 03.05.2012. године, за враћање одузете имовине, односно обештећење означене као кућа, помоћне зграде, двориште и њива 3. класе који су се налазили на катастарској парцели бр. ... (стари премер) укупне површине од 0.10,00 ха у ..., општина ... којој по новом премеру одговара катастарска парцела бр. ..., уписана у земљишнокњижни уложак бр. .... Уз захтев је приложио Решење о експропријацији бр. .../18-91 91-02 од 15.05.1991. године, Пресуду на основу признања

П.бр. 480/87, Извод из регистра непокретности А лист бр. ..., Извод из регистра непокретности-копија плана од 22.06.1990. године, Решење катастра о упису имовине у поседовни лист бр. .../331, Међусобни уговор о купопродаји парцеле од 26.04.1987. године, Извод из МКР број .../2013 од 11.09.2013. године, Решење о наслеђивању О.бр. .../04, Решење Општинског суда о отпису бр. .../88, Записник о усменој јавној расправи бр. .../18-91-02, Делимично решење о судском поравнању Р.бр. 4/92, Решење о главном судском поравнању Р.бр. 17/92, Решење на основу споразума Р.бр. 4/92, Збирна рекапитулација процене вредности Градског завода за вештачење Београд СБ/БП Г-1606/91 од 16.12.1991. године, Извод из МКУ, Молба упућена Комисији за реституцију. Одлучујући о захтеву тужиоца, првостепени орган је захтев одбио, имајући у виду одредбе члана 2. и чл. 6. ст. 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС”, бр. 72/2011), те је сходно томе, првостепени орган нашао да се право на враћање имовине по одредбама наведеног Закона, не може остварити за имовину која је одузета применом конкретног Закона о експропријацији. Тужени орган је одлучујући о поднетој жалби исту одбио, налазећи да је првостепени орган правилно одлучио када је одбио захтев тужиоца за враћање имовине, односно обештећење, јер и по становишту туженог нису испуњени услови за враћање одузете имовине, односно обештећење по одредбама овог Закона. Наиме, у конкретном случају, непокретности које су предмет захтева за враћање, експроприсане су решењем Општинског секретаријата за управу Лајковац бр. .../18-91-02 од 15.05.1991. године, применом тада важећег Закона о експропријацији („Службени гласник СРС”, бр. 40/84, 53/87, 22/89, 15/90 и 6/90), и решењем Општинског суда у Лајковцу Р.бр..../92 од 21.02.1992. године, бившем власнику пок. Б.Б. из ..., на основу прописа о експропријацији који су се примењивали после 15. фебруара 1968. године, одређена је правична накнада за експроприсане стамбене зграде, помоћне објекте и грађевинске припатке све постојеће на катастарској парцели бр. ... КО ..., односно да је на основу поравнања Р.бр.../92 од 04.03.1992. године, закљученог пред Општинским судом у Лајковцу, предлагач ЈП „Рударски басен ...”, део ЈП „Колубара површински кипови ...”, уступио у својину део к.п. бр. ... површине од 0.10,00 ха, противнику предлагача Б.Б. из ..., што је исти прихватио.

Одредбом члана 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС”, број 72/2011 и 108/2013), прописано је да се право на враћање имовине по одредбама овог закона може остварити за имовину одузету применом прописа који су таксативно наведени у тачкама 1. до 41. тог члана закона, између осталог (тач. 29) и по основу Основног закона о експропријацији („Службени лист ФНРЈ”, бр. 28/1947).

Одредбом члана 6. став 3. наведеног Закона прописано је да бивши власник нема право на враћање имовине, односно обештећење, у складу са овим законом за имовину одузету на основу прописа о експропријацији који су се примењивали после 15. фебруара 1968. године, за коју је одређена накнада у новцу или другим стварима или правима.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања у управном поступку и

цитираних одредаба закона, правилно је, по оцени овог суда, тужени оспореним решењем одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену против решења Агенције за реституцију Републике Србије, Подручна јединица Крагујевац, број: 46-002243/2012 од 12.11.2013. године, правилно закључујући да је исто донето без повреда правила поступка уз потпуно и правилно утврђено чињенично стање и правилном применом материјалног права, будући да је у конкретном случају тужиоцу имовина, која је предмет захтева за враћање, одузета по основу Закона о експропријацији („Службени гласник СРС“, бр. 40/84, 53/87, 22/89, 15/90 и 6/90).

Суд је ценио навод тужиоца истакнут на усменој јавној расправи одржаној дана 23.02.2017. године да је из разлога правичности потребно да суд тужбу уважи, јер је у поступцима експропријације, по његовом мишљењу било неправилности које су се односиле пре свега на питање правичне накнаде, односно да није плаћена ни 1/5 од пуне вредности непокретности, али је нашао да није од утицаја на другачије одлучивање по тужби тужиоца будући да се у конкретној ствари утврђује испуњеност услова за враћање имовине и обештећење одузете ранијим власницима, по основу прописа обухваћених чланом 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, у складу са којим се овај поступак по поднетим захтевима проводи.

Суд је ценио и остале наводе истакнуте у тужби, али је нашао да нису основани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, из напред изнетих разлога.

Са изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе чл. 40. ст. 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр.111/09), одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ**  
**дана 23.02.2017. године, 22 У 11697/14**

**Записничар**  
**Крстина Јовановић,с.р.**

**Председник већа-судија**  
**др Јадранка Ињац,с.р.**

**За тачност отправака**  
**Управитељ писарнице**  
**Дејан Ђурић**

**БТ**